

• МИ – УКРАЇНЦІ

Сміливість перемагає відсутність совісті

Олександр МАКАРЕНКО
"Зоря Полтавщини"

В УКРАЇНУ повернулася Надія Савченко і надія на перемогу. Такі коментарі супроводжують повідомлення про подію справді загальнонаціонального масштабу – після 708 днів неволи у кремлівських застінках на рідну землю ступила вірна її донька.

ІЗ ПЕРШИХ репортажів про прибуття в аеропорт "Бориспіль" Надії Савченко стало зрозуміло – буде гаряче! Дзвінким голосом, постійно рухаючись, відганяючи від себе мікрофони і камери, та вона заявляє, що багатьом дуже вигідно, щоб герої не були живими... "Але герої будуть жити. Вони будуть у Верховній Раді... Не дайте мені скривитися". Вона знову дивує, приголомшує, розчулює до сліз своєю готовністю все пройти і витримати заради України. Просить вибачення у матерів, чії сини залишаються в московській неволі чи полягли на полі брані за рідну землю. Серйозний аж до суворості вигляд в Адміністрації Президента при отриманні Золотої Зірки Героя, небагатослів'я, чітке лаконічне запевнення: "Служу народу України!" заміняє просторі промови ні про що. Призабуті в політиці поняття – честь і гідність – повертаються, щоб справді служити українському народу.

Цьому передувало 708 днів сповнених душевного і фізичного болю, тривоги – аж до розпачу, цинізму російського криво суддя і марнослав'я з марнослів'ям – вітчизняного політикуму, трагедій на фронті й у тилу, незгасаючої надії на перемогу, яка з новою силою запалахотіла з поверненням Надії Савченко. Їй інкримінували чи не найтяжчий злочин – вбивство людей, а на доважок, як контрольний постріл в голову – незаконне перетинання кордону з Російською Федерацією. Що ж, з часів половецького сина засновника Москви Юрія Долгорукого Андрія, який зі своєю ордою сплюндрував церкви стольного Києва, викрав Вишгородську ікону Божої Матері й був за це "соплеменниками" названий Боголюбським, мало що змінилося в Залишанській землі.

Кремлівська логіка проста й заїзна: килимові бомбардування Чечні – то відновлення конституційного ладу; прагнення повернути контроль над українсько-російським кордоном, повернення окупованих територій, відновлення державної цілісності – то "хунта" й "фашизм". Ну справжнісінькі "Боголюбські". Найспритніші з них уже починають розводитися про те, що в особі Надії Савченко в українську політику заслано ще того "троянського коня", інші – ведуть торги про пом'якшення санкцій Заходу проти Росії за анексію Криму й окупацію районів українського Донбасу.

Справді, у житті, а в політиці й поготів, не все так однозначно, як напозір. Ми не знаємо і не скоро дізнаємося про подробиці спецоперації з визволення чи не найвідомішої бранки сумління нинішнього століття, але вже промайнули телекартинки при-

йому Путіним і... Медведчуком у Кремлі родичів загиблих російських журналістів, які, за версією Білокам'яної, попросили главу РФ про помилування Надії Савченко. До слова, навіть російські спеціалісти довели, що українську льотчицю взяли в полон задвог до того, як журналісти загинули. Така гуманізація і персоналіфікація – лише вершина айсберга імперських амбіцій. Але ж за імперськими амбіціями настає імперська вина й не менш імперська відповідальність. Тож пророчими стають слова, виголошені Надією Савченко на завершальному судовому засіданні, про те, що Росію з усією її "гасударственностью" можна скрутити в баранячий ріг – треба лишень не боятися. Логічні наголоси тут – на "гасударственності" і сміливості.

Сміливості не одномоментній, спонтанній, а постійній. Тоді рядові й старші лейтенанти стають справді державними діячами. Що ж до Росії, то нам справді не розбігтися і не ізолюватися. Війни закінчуються – життя продовжується. Його налагоджувати важко, коли "руській мір" вторгається в суверенну державу "захищати" російськомовне населення і вбиває, плондрює, бреше по всіх світах. Вбиває навіть тих, кого прийшов захищати. Що можемо протиставити цьому? Сміливість у її найширшому спектрі й зовсім інші стандарти, за якими людина, а не "гасударственність" є найголовнішою цінністю держави. Поки що рідні Вадима Пугачова із Кременчука, полеглого Героя, який врятував бойових побратимів від куль диверсійної групи ГРУшників Александрова і Єрофеева, не відчули належної підтримки держави, за яку загинув їхній син. А це – вже наш великий біль. Адже нам належить вибудувати такі стандарти, які можуть протистояти будь-якій агресії, це наша місія – зробити будь-яку агресію не можливою в принципі, утвердивши, реалізуючи високі стандарти якості життя, політики, міждержавного співіснування.

25 ТРАВНЯ 1926 року в Парижі був убитий провідник Української держави і війська Симон Петлюра. Більшовицька пропаганда тоді й кілька десятиліть по тому безапеляційно стверджувала, що то була помста Петлюри за єврейські погроми. Нині маємо документальні підтвердження єврейських погромів, які проводили "Боголюбські" під більшовицькими і денікінськими прапорами. Маємо наказ Головного отамана військ УНР про покарання тих воєв, які вдаються до таких ганебних дій...

Через 90 років на телеекранах в Україні затріпотіла свіча пам'яті за державником Симоном Петлюрою, а він повернувся до рідної Полтави в імені однієї з центральних магістралей міста.

26 травня 2016 року із кремлівських застінків врешті вирвали незаконно засуджену Надію Савченко – воїна і незламну патріотку. Вона повернулася на рідну землю. Надія на перемогу в Україні живе постійно. Надія стає реальністю.

• ОСВІТА

Дві п'ятірки ПУЕТу

Анна ВАСЕЦЬКА
"Зоря Полтавщини"

БАГАТО приємних слів лунало на адресу Полтавського університету економіки і торгівлі зі сцени Полтавського академічного обласного українського музично-драматичного театру імені М.В. Гоголя. Там відбувалися урочистості з нагоди 55-річчя вишу. Його називали провідним вищим навчальним закладом області, яскравою зіркою у Спільці споживчої кооперації України, надійним партнером й університетом XXI століття. А найзворушливіші слова вдячності звучали від випускників університету різних років.

ЯК ЗАЗНАЧАЛОСЯ під час урочистостей, за понад півстоліття освітньої діяльності зі стін ПУЕТу вийшли у світ понад 60 тисяч випускників. Одним із таких тоді молодих спеціалістів, випускником заготівельного факультету 1986 року був Айдин Мірзамедов, який нині представляє Азербайджанський університет кооперації й від його імені співпрацює з полтавським вишем.

Тут відчувається розвиток, необхідний усім сучасним вищим навчальним закладам. Університет розвивається, має достатній педагогічний колектив. У ПУЕТ прагнуть покращувати досягнення. І наука йде вперед, і педагогічна майстерність підвищується. Я радий за свою alma mater. Коли приїхав навчатися за цільовим направленням з Баку в Полтаву, відчув увагу й турботу колективу Полтавського тоді ще кооперативного інституту. Тут я фактично знайшов другу Батьківщину. Полтава для мене настільки дорога, що важко висловити словами. Я вдячний своїм викладачам. Напередодні свята вклонився могилам моїх наставників, що пішли у вічність. Усім, чого нині досяг у своєму житті, я зобов'язаний цьому вишу, – підкреслив Айдин Мірзамедов.

Голова облдержадміністрації Валерій Головка сказав, що для нього це родинне свято. Він теж випускник Полтавського кооперативного інституту 1989 року.

Оцінюючи діяльність нашого вишу, хочу поставити йому п'ятірку як установі, яка дала Україні найкращих фахівців своєї справи, – зазначив Валерій Головка.

Упродовж чотирьох годин представники влади й місцевого самоврядування, колеги-освітяни з інших вишів і професійно-технічних закладів України, зарубіжні гості, працівники й очільники районних, обласних спілок споживчих товариств нашої держави піднімалися на сцену привітати Полтавський університет економіки і торгівлі з Днем народження, вручити пам'ятні подарунки, засвідчити свою шану, а також нагородити кращих із кращих почесними грамотами й подяками.

Того дня випускники, які порівняно нещодавно й кілька десятиків років тому полишили стіни вишу молодими спе-

ціалістами, зустрілися зі своїми наставниками, ветеранами закладу. На адресу титанів, які поклали десятиків років на утвердження в юні розумного, доброго, вічного, лунали особливі слова вдячності. Неодноразово зал аплодував стоячи, коли почесні відзнаки ветеранам освітньої ниви вручали посмертно.

Ми пам'ятаємо й пам'ятатимемо наших ветеранів, як не забувають про своїх викладачів і нинішні студенти й випускники університету. Вони, як і всі, часом одержували від нас, своїх викладачів, не ті оцінки, які хотіли, проте пам'ятають не це. Натомість зберігають у серцях добрі справи й щирі слова, зроблені й сказані від душі наставниками. Імена таких викладачів будуть записані в історію університету навечно, а ми маємо продовжувати творити її

Фото автора

далі. Запрошую усіх випускників, зокрема й майбутніх, долучитися до спільної долі нашого університету, нашої alma mater. Зі святом! І дай нам, Боже, наснаги, добра й миру, – звернувся до присутніх у залі ректор Полтавського університету економіки і торгівлі Олександр Нестуля.

Фото Володимира БЕСІЛІМА

Варто зазначити, що ювілейні заходи розпочалися з університетського спортивного комплексу "Олімп", де відбулося барабанне шоу "Живі барабани" й грандіозне спортивне свято, під час якого нагородили кращих спортсменів університету.

"Разом – назавжди!" – співали у фінальній пісні на сцені обласного театру студенти Полтавського університету економіки і торгівлі. "Разом – назавжди", – відповідали аплодисментами глядачі у залі – викладачі, студенти і друзі вишу. Після офіційних урочистостей в обласному театрі святкування перейшло в інший формат – у шоу-холі "Манго", що у ТРЦ "Київ" з нагоди Дня народження ПУЕТу відбулася студентська вечірка. Молодь привітали ректор Олександр Нестуля й голова правління "Укркоопспілки" Ілля Гороховський. Кращим із кращих вручили грамоти й почесні відзнаки. Тож, як і годиться, ювілей відсвяткували в родинному, дружньому колі та ще й на дві п'ятірки.

Фото автора